

הקדמת ספר הזהר

רְבָנִי

חֶזְקֵלְיהָ
(* ד

* נ"א רבי אלעזר. וכן הוא בזיהורי חמה ובנוסחת הארץ ישראלי

(דף א ע"א)

פתח, כתיב, (שיר השירים ב) (פנחס רlarg, ופ' תשא קפט) **כשושנה בין החוחים.** **מן שושנה,** דא בנטת ישראל. (בגין דעתך שושנה ואות שושנה), מה שושנה דאייה בין החוחים אית בה סומק וחור, אוף בנטת ישראל אית בה דין ורחמי. מה שושנה אית בה תלייסר עליין, אוף בנטת ישראל אית בה תלייסר מכילן דרחמי דסחרין לה מפל סטרהא. אוף אללים דהכא (נשא דף קלא ב, וקלח, וקמץ) (שמות קפו א) **משעתא דאדר אפיק תלייסר תיבין לסתרא לבנטת ישראל ולבטרה לה.**

ולבדת אדר אפיק זמנא אחרא. אמא אדר אפיק זמנא אחרא. בגין לאפקא חמיש עליין תקיין דסחרין לשושנה. (פנחס רlarg וצ"ע בק"א), ואפונ חמיש אקרון ישועות. ואפונ חמיש (חמשין) תרעין. ועל רוזא דא כתיב (תהלים קט) (תרומה קס"ט) כוס ישועות אשא דא כוס של ברכה. כוס של ברכה אצטריד למותי על חמיש אצבען ולא יתר. בגונא דשושנה דיתבא על חמיש עליין תקיין דוגמא ד חמיש אצבען. ושושנה דא אייה (תרומה קלא) כוס של ברכה. מאללים תנינה עד אללים תליתה חמיש תיבין. מכאן ולהלאה אור דאתבר ואטגנוו ואטכליל בברית ההוא דעל בשושנה (ס"א דא) ואפיק בה זרעא. ודא אקרי עז עושה (סבב) פרי אשר זרעו בו. וההוא זרע קיימא באות

ברית ממש. וכמה-DDIYOKNA דברית אוזדרע בארכעין ותרין זונגן ההוא (נ"א לההו) זרעא, כה אוזדרע שמא גליפה מפרש בארכעין ותרין אתון דעובדא דבראשית. בראשית, רבינו שמעון פתח (שיר השירים ב) (צ"א, לט ע"ב, ויקרא דב, לkomן ח) הגאניג נראוי הארץ. הגאניגים, דא עובדא דבראשית, נראוי הארץ אימתי, ביום השלייש, דכתיב ותצא הארץ כדין נראוי הארץ. עת הזמיר הגיע, דא יום רביעי דהוה ביה זמיר עריצים, מאורת חסר. וקול התעור, דא יום חמישי, דכתיב ישרצו המים וגוי' למعبد תולדות. נשמע, דא יום שני דכתיב נעשה אדם. דהוה עתיד למקדם עשרה לשמיעה, דכתיב (דף א ע"ב) הכא נעשה אדם, ובכתב התם בעשה ונשמע. בארץנו, דא יום שבת דאייה דוגמת הארץ החיים. (שהוא עולם הבא. עולם הנשמות עולם

הנחותות).

(נ"א דבר אחר) הגאניגים אלין אפונ אבן דעלgo במחשבה וועלgo בעלמא דאתה ואטגיזו תפן. ומתקנן נפקו בגנייזו ואטמירו גו (נ"א בד"ה) גבאי קשות. אתיליד יוסף ואטמירו ביה, על יוסף בארץ קדיישא ונכיב לוזן תפן, וכדין נראוי הארץ ואטגלו תפן.iae ואימתי אתחוון, בשעתא דאתגלי קשת בעלמא. דהא בשעתא דקשת אתחוון כדין אתגלו אפונ, ובההיא שעתא עת הזמיר

הגיע עדן לקצץ חיבין מעלה. אמא אשתויבו, בגין דהנאנים נראו הארץ, ואלמא דגרא לא אשთארון בעלה, ועלמא לא אתקם.

ומאן מקים עלמא וגרים לאבון האתגלאין, קל ינוקי דלעאן באוריתא, בגין אפון רביין דעלמא, עלמא אשתויב. לקבליהון, (שיר השירים א) תורי זהב בעשה לך, אלין אפון ינוקי רביין עילמין דכתיב, (שמות כ"ה) ועשית שנים פרובים זהב.

בראשית רבי אלעזר פתח (ישעה מ) שאו (דף ל' א) מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. שאו מרום עיניכם לאן אחר, לאתר דכל עיני תליאן ליה. ומאן איה, פתח עינים. ותמן תנדעון דהאי סתים עתיקה דקימה לשאלה. ברא אלה. ומאן איה. מ"י. ההוא (שמות ק"מ א) דאקרי מקצתה השמים לעילא. דכלא קימה ברשותיה. ועל דקימה לשאלה ואיה בארכ סתים ולא אתגלא, אקרי מ"י, דהא לעילא לית תפון שאלה. והאי קצה השמים אקרי מ"י.

ואית אחרא לחתא ואקרי מ"ה. מה בין hei להאי, אלא קדמאתה סתימה דאקרי מ"י קימה (תרומה קל"ח א, ויקhal ר"א, בהעלותך קמ"ח ב, ולהלן ט' א, י"ג, כס"ז א, שמות קנ"ז) לשאלה, כיון דשאל בר נש ומפשפש לאסתכלא ולמנדע מדרגא

לדרגת עד סוף כל דרגין, פיוון דמיטי תפוז, מ"ה. מה ידעת, מה אסתפלתא, מה פשפשתא, היא כלל א סתים בדקדיםיתא.

ועל רוא דגנא כתיב, (aicah b) מה אUIDה מה אDEMה לך. כד אחריב כי מקדשא נפק קלא ואמר מה אUIDה (ב"א ומה ובה) אDEMה לך, בההוא מ"ה אUIDה) בכל יומא ויוםא, (הא) אסחדית בך מיומין קדמאין דכתיב, (דברים ל) העדרתי בכם היום את השמים ואת הארץ. ומה אDEMה לך בההוא גונא ממש עצרתיך לך בעטרין קדישין עבדית לך שלטנו על עולם דכתיב, (aicah b) "הזהות" העיר שיאמרו" כלילת" יפי" וגוי קערינה לך (תהלים קכ"ב) ירושלים הבנינה בעיר שהברחה לך.

(aicah b) מה אשוה לך. כגונא דאנת יתבה, הבי הוاء בביבול לעילא. כגונא שלא עאלין השטה בך עמא קדישא בסדרין קדישין, הבי אומיבא לך שלא איעול אנא לעילא עד דיעלון בך אכלוסך לחתתא. ודא איהו בחמה דילך הויאל לדרגא דא אשוה לך בכללא. והשתא דאנת הכא גדול פים שברך. ואיתימא דלית לך קיימא ואסותא, מ"י (שמות רל"ז b) ירפא לך, ודא והוא דרגא סתימאה עלאה כלל קיימא ביה ירפא לך ויוקים לך.

מ"י קצחה השמים לעילא, מ"ה ועד קצחה השמים למטה
 (קצחה השמים למטה). וְדֹא יְרִית יַעֲקֹב דָאִיהוּ מְבָרִיחַ מִן
הַקְצָה אֶל הַקְצָה, מִן הַקְצָה קָדְמָה דָאִיהוּ מ"י, אֶל
הַקְצָה בְּתִרְאָה דָאִיהוּ מ"ה, בְּגַין דְקָאִים בְּאַמְצָעִתָּא.
וְעַל דֹא מֵבָרָא אֶלָה.

אמֶר רַבִי שְׁמֻעוֹן, אֶלְעֹזֶר בְנֵי פְסוֹק מִלְך וַיַּתְגַּלְיָה
סְתִימָא דָרֶזָא עַלְאָה דְבָנֵי עַלְמָא לֹא יַדְעֵין. שְׁתִיקָה
רַבִי אֶלְעֹזֶר. בְכָה רַבִי שְׁמֻעוֹן וְקָאִים רְגָעָא (ג"א שְׁעַתָּא)
חֲדָא.

אמֶר רַבִי שְׁמֻעוֹן, אֶלְעֹזֶר מַאי אֶלָה. אֵי תִימָא כְכַבְיאָה
וּמְזַלְיָה, הָא אַתְחֹזָאָן תִמְןָן תְדִיר. וּבְמַה אַתְבְּרִיאָה
כְמָא דָאָתָּה אָמֶר, (תהלים לו) בְּדָבָר יְיָ שָׁמַיִם נְעַשָּׂו. אֵי עַל
מְלִין סְתִימָין לֹא לְכַתּוֹב אֶלָה דָהָא אַתְגַּלְיָה אִיהוּ. אֶלָא
רוֹזָא דֹא לֹא אַתְגַּלְיָה בָר יוֹמָא חַד דְהַוִּינָא עַל כִּיפָה יִמְאָה,
וְאַתָּא אֶלָהוּ וְאָמֶר לֵי רַבִי, יַדְעַת מָה הַוָא, מֵבָרָא
אֶלָה. אַמְינָא לֵיה אַלְיַין שְׁמִיא וְחַילְהוֹן עַזְבָּדָא דְקוֹדְשָׁא
בְּרִיךָ הוּא דָאִית לֵיה לְבָר נְשָׁה לְאַסְתְּפָלָא בְּהָוּ וְלְבָרְכָא
לֵיה דְכִתְיבָה, (תהלים ח) כִּי אָרָאה שְׁמִיד מְעֵשָׂה (דף ב ע"א)
אַצְבָּעָותִיךְ וְגַוְיִךְ אֶדוֹגִינוּ מֵה אֲדִיר שְׁמֵךְ בְּכָל הָאָרֶץ.

אמר לי רבי מלא סתימא תהה קמי קודשא בריך הוא, וגלי במתיבתא עלאה ודא הוא. בשעתא דסתימא דכל סתימין בעא לאתגליה, עבד בירישא בקוד"ה (להלן ט"ו א, משבטים ק"ה א, ט' ב, שמות רכ"ו ב, רכ"ח א) חדא, ודא סליק למיהוי מחשבה. צייר בה כל ציורים. חקק בה כל גליפין. ואגלה גו בוצינא קדישא סתימה גליפו דחד ציורא סתימה קדש קדישין בניינה עמיקה דנפק מגו מחשבה ואקרוי מ"י שירותא (נ"א ראשיתא) לבניינה. קיימה ולא קיימת. עמיק וסתים בשמא. לא אקרי אלא מ"י. בעא לאתגליה ולאתקרי בשמא (ד"א) ואתלבש בלבוש יקר דנהיר וברא אלה, וסליק אל"ה בשמא. אתחברוןattoון אלין באליין ואשתלים בשמא אלהים. ועד לא ברא אלה לא סליק בשמא אלהים. ואפונ דחוון בעגלא (נ"א בעלמא). על רוזא דנא אמרו (שמות לט) אלה אללהיך ישראל.

וכמה דاشתתף מ"י באלה, וכי הוא שמא דاشתתף תדריך. וברוא דא אתקאים עלמא. ופרח אליהו ולא חמיינה ליה. ומפה ידענא מלא (ד"א) דאoki מנא (וקאימנא) על רוזא וסתרא דיליה. אתה רבוי אלעוזר וכלהו חבריה ואשתתחו קמייה. בכו ואמרו אלמלא לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא ד"י.

אמר רבי שמעון על דא שמיא וחיליהון בም"ה
 אتابרייאג, דכתיב (תהלים שם) כי אראה שמייך מעשה
 אצבעותיך וגוי, וכתיב, (תהלים שם) מ"ה אדייר שמק בכל
 הארץ אשר תנוה הודה על השמים איהו
 לסלקא בשמא. בגין דברא נהורה לנהוריה ואטלבש דא
 בדא וסליק בשמא עלאה. ועל דא בראשית ברא
 אליהם, דא אליהם עלאה, דהא מ"ה לא הווי הבי ולא
 אtabני.

אלא בשעתא דאתמשכו אתוון אלין (פאלין) אל"ה
 מלעילה לחתא. ואמא אווזיפת אל פנוי האדון יי,
 ודא אקרוי אדון כמא דאת אמר, (יחושע) הגה ארון הברית
 אדון כל הארץ. כדי נפקת ה' ואעלית י', ואתקשיטת
 במני דкорא לקבלייהון דכל דבר בישראל.
 ואתוון אחרבין משכון לון ישראל מעילא לגבי אתר דא
 (תהלים מב) אלה אזקה. אדרנה בפומאי
 ושפיכנא דמעאי (ברעות נפשי בגין לאמשבא אתוון אלין) יכדין אדים
 מעילא עד בית אליהם, למתי אליהם בגונא דיליה.
 ובמא, (תהלים מב) בקהל רפה ותודה המון חוגג.

אמר רבי אלעזר שתיקא דילוי בנא מקדשא לעילא
 ובנא מקדשא לחתא. ובודאי מלה בסלע
 משטוקא בתרעין. מלה בסלע מה אמרנה ואתערנה

**ביה, מישתוקא בשתיים מה דשתייקנא דאברוי ואיבנו
תרין עלמין בחדא.**

**אמר רבי שמעון מכאן ולhalbאה שלימיוDKRA, דכתיב,
(ישעה מ) המוציא במספר צבאים, תרין דרגין אונן
דאיצטריך למשاوي רשים כל חד מיניהם. חד דא דאתמר
מה. וחד מ"י. דא עלאה ודא תתאה. דא עלאה רשים
ואמר (שםות קסח ב', וקלח ב) המוציא במספר צבאים, המוציא
ההוא דاشתמודע ולית פוותיה. בגונא דא המוציא לחם
מן הארץ. המוציא ההוא דاشתמודע דא דרגא תתאה,
וכלו חד. במספר שתי רבוא אונן דקיעמים כחדא,
ואפיקו חילין לזיבייחו דלית לוון חשבנה.**

**(נ"א בגונא דא) לכلم, בין אונן שתין, בין כל חילין דילחון,
בשם יקרא. מא' בשם יקרא. אי תימא DKRA לוון
בשםחתהון, לאו הכי הוא, דאם כן בשמו מבעי ליה.
אלא בזמנא דדרגא דא לא סליק בשמא (לעילא) ואקרי
מ"י, לא אולדיד ולא אפיק טמירין לזיביה אף על גב
דכלחו הו טמירין ביה. כיון דברא אליה ואסתלק
בשםיה ואקרי אליהם, כדיין בחילא דשמא דא אפיק לוון
בשלימיג, ודא הוא בשם יקרא, בההוא שם דיליה קרא
ואפיק כל זינה זינה לאתקיעמא בשלימיותה. בגונא**

דֹא (שמות לא) ראה קראתי בשם. אדרנה שמי לאתקיימה בצלאל על קיום אשלהנותיה.

(ישעה מ) מרוב אוגנים, מאי מרוב אוגנים, **דֹא** (פקודי רל"א ב) ריש דרגין, דסליקו ביה כל רעותין ואסתלקו ביה (דף ב ע"ב) בארכ סתים. ואמיין פח **דֹא** רוא דעתם עללה דאסטלק בשם אליהם כדק אמרן. איש לא בעדר מאנון שתין רבוא דאפיק בחילא דשמא. יגין דאיש לא בעדר, בכל אחר דמיתו ישראל ועתגעשו בחובייו אתמנון ולא בעדר מאנון (קנ"ז א, שמות כ"ב א) שתין רבוא אפיקו חד. בגין למחוי פלא דיוקנא חד. כמה דאיש לא בעדר לעילא, אוף כי לא בעדר לחתתא.

בראשית, רב המנוגא סבא אמר, אשבחן אתוון בהפוכה. ביית בקדמיתה ולבתר. ב' בקדמיתה היינו בראשית. ברא לבתר. אל"ף בקדמיתה ולבתר. אל"ף בקדמיתה היינו אליהם. את לבתר. אלא כד בעא קידשא בריך הווא למעבד עולם, כל אתוון הו סתימים, ותרין אלפין שניין עד שלא ברא עולם הו מסתכל קידשא בריך הווא ואשתעשע בהו.

כד בעא לمبرי עולם, אותו (מקץ ר"ד א, ויגש ר"ה ב) כל אתוון קמיה מטופא ארישיה. שריית את ת למייעל ברישא, אמרה, רבון עליון ניחא קמך לمبرי ב'

עלמא, דאנא חותמא דגושפנקא דילך אמ"ת, ואת
את קריית אמ"ת, יאות למלכא (אמ"ת) למשרי באות
אמ"ת ולמבריז בי עלמא. אמר לה קונדשא בריך הווא,
יאות אננת וופאה אננת, אלא לית אננת פדאי למבריז בה
עלמא, הוAIL ואננת זמיןא למחיי רשים על מצחין
דゴברין מהימגין דק"יימו אוריתא מיאל"ף ועד תי"ו,
וברישימוי דילך ימותון. ועוד דאננת חותמא דמוות. הוAIL
ואננת בה, לית אננת פדאי למבריז בה עלמא. מיד נפקת.
עלאת את שע קמיה, אמרה קמיה, רבון עלמין, ניחא
קמד למבריז בי עלמא, דברי את קרי שםך שע"י,
ויאות למבריז עלמא בשמא קדיישא. אמר לה, יאות
אננת, וטב אננת וקשוט אננת, אבל הוAIL ואותון דזיופה
בטליין לך למחיי עמהון, לא בעינא למבריז בה עלמא,
דברגין דלא יתקיים שקרא, אלא אי יטלון לך ק ר.
מפאן מאן דבעי למימר שקרא (ויקהל רטו"ב) יטול יסודא
דקשות בקדמיתא ולכתר יוקים לייה שקרא, דהא
את שע את קשות איה, את קשות האבהון דאת ייחדו
בה. ק ר (פקודי רס"ד א, תרומה קמ"ח ב) איזוֹן דאת חזיאו על
סטרא בישא אפונ ו בגין לאתקיימא גטלי את שע
בגוייהו והוּי קשור. כיון דחמתה הבי נפקת מקמיה.
עלאת את צ אמרה קמיה, רבון עלמא ניחא קמד

למברֵי בַּי עַלְמָא דָאָנָא (ס"א דב) בַּי חֲתִימִין צְדִיקִים, וְאַנְתָּךְ דָאָתְקָרִיאת צְדִיק, בַּי רְשִׁים דְכָתִיב, (תְּהִלִּים יא) כַּי צְדִיק יְיָ צְדִיקות אֶחָב, וּבַי יְאֹתָה לְמַבְּרֵי עַלְמָא. אָמֵר לְהָ צְדִיק צְדִיק אַנְתָּךְ, וְצְדִיק אַנְתָּךְ אַתְקָרִיאת, אָבֵל אַנְתָּךְ צְרִיךְ לְמַהְוֵי טְמִירָא, לִית אַנְתָּךְ צְרִיךְ לְאַתְגָּלִיא כָּל כֶּךְ בְּגִינִּין דָלָא לְמַיְהָב פְּתַחְזָן פֶּה לְעַלְמָא. מַאי טְעַמָּא - אֵיהִי, אָתִיא י' דְשָׁמָא דְבָרִית קְדִישָׁא וּרְכִיב עַלְהָ (אתא חד) בְּהַדָּה. וּרְזֹא דָא כְּדָ בְּרָא קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאָדָם הַרְאָשׁוֹן דָו פְּרָצּוֹפִין בְּרָאוֹ. וּבְגִינִּין כְּדָ אַגְּפּוֹי דִּיּוֹד מַהְדָר לְאַחֲרָא כְּגֻוֹנָא דָא צְ וְלֹא אַתְהָדָרוֹ אַגְּפּוֹן בְּאַגְּפּוֹן כְּגֻוֹנָא דָא חֵ, אַסְתַּפְּלָל לְעִילָא כְּגֻוֹנָא דָא #, אַסְתַּפְּלָל תְּתַפְּא כְּגֻוֹנָא דָא אֵ, אָמֵר לְהָ קְוִידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא (חוב), דָאָנָא זָמִין לְגַסְרָא לְךָ וְלִמְעָבֵד לְךָ אַפְּנִין בְּאַפְּנִין אָבֵל בְּאַתְרָא אַחֲרָא תְּסַתְּלָק. נְפִקְתָּמָה וְאַזְלָת.

עָלָת אֵת פֵל, אָמְרָה קְמִיה, רְבּוֹן עַלְמָיִן נִיחָא קְמִיד לְמַבְּרֵי בַּי עַלְמָא דָהָא פּוֹרְקָנָא דָאַבָּת זָמִין לְמַעֲבֵד בְּעַלְמָא בַּי רְשִׁים, וְדָא הוּא פְּדוֹת. וּבַי יְאֹתָה לְמַבְּרֵי עַלְמָא. אָמֵר לְהָ יְאֹתָה אַנְתָּךְ, אָבֵל בְּךָ אַתְרִשִּׁים פְּשָׁע בְּטָמִירָא, כְּגֻוֹנָא דְחִיוֹיָא דְמַחִי וְאַעֲילָ רִישִׁיה בֵּין גּוֹפִיהָ, הָכִי מָאן דְחַב בְּפִינָה רִישִׁיה וְאַפְּיִק יְדוֹי. וּבָנָע

עַזּוֹן, אֲפָלָגֶב דְּאִמְרָה דְּאִית בֵּיה עֲגֹנָה, אָמָר לְהָ
קוֹדֶשׁ אֶבְרִיךְ הַוָּא, לֹא אִיבְרִי בְּךָ עַלְמָא. נְפֻקָת מִקְמִיה.
עַאלְתָ אֶת סְמִיכָה קִמְיָה, רְבּוֹן (דַף ג ע"א) עַלְמִין, בִּיחָא
קִמְךָ לִמְבָרִי בֵּי עַלְמָא, דְּאִית בֵּי סְמִיכָא לְנַפְלִין
דְּכַתִּיב, (תְּהִלִּים קְמָה) סְוִמְךָ יִלְכְּלֵה גְּבוּפְלִים. אָמָר לְהָ, עַל
דָּא אֲגַת צְרִיךְ לְאַתְרָה וְלֹא תָזְוּן מִגְיָה, אֵי אֶת נְפֻיקָת
מִאַתְרָה מִה תְּהָא עַלְיִיהוּ (ו' ע"א) דְאָפּוֹן בְּפִילִין הַוָּאֵיל וְאָפּוֹן
סְמִיכִין עַלְהָ. מִיד נְפֻקָת מִקְמִיה.

עַאלְתָ אֶת נְאִמְרָה קִמְיָה, רְבּוֹן עַלְמָא, בִּיחָא קִמְךָ
לִמְבָרִי בֵּי עַלְמָא, דְּבִי בְּתִיב נֹורָא תְּהִלּוֹת וְתְהִלָּה
דְּצָדִיקִים גָּאוֹה תְּהִלָּה. אָמָר לְהָ, נְוִיָן תּוֹב לְאַתְרָה, דָהָא
בְּגִינְךָ תְּבַת סְמִיכָה לְאַתְרָה וְתוֹי סְמִיכָה עַלְהָ. מִיד תְּבַת
לְאַתְרָה וְנְפֻקָת מִקְמִיה.

עַאלְתָ אֶת מְאִמְרָה קִמְיָה רְבּוֹן עַלְמָא, בִּיחָא קִמְךָ
לִמְבָרִי בֵּי עַלְמָא, דְּבִי אַתְקָרִיאָת מֶלֶךְ. אָמָר לְהָ
הַכִּי הַוָּא וְדָאי, אֲבָל לֹא אִבְרִי בְּךָ עַלְמָא בְּגִינְךָ עַלְמָא
אֲצְטְרִיךְ לְמֶלֶךְ תּוֹב לְאַתְרָה, אֲגַת וְלֹר דָהָא לֹא יָאֹת
לְעַלְמָא לִמְיקָם בְּלֹא מֶלֶךְ.

בְּהָהִיא שְׁעַתָּא נְחַתָּא מִן קָדְמוֹהִי אֶת כְּמַעַל כּוֹרְסִי
יִקְרִיה אֲזְדַעַזְתָ וְאִמְרָה קִמְיָה, רְבּוֹן עַלְמָא,
בִּיחָא קִמְךָ לִמְבָרִי בֵּי עַלְמָא דְאָנָא כְּבָודָה. וּכְדַ נְחַתָּא כְ

מעל פורסי יקירה אוזעזע מאתן (ח ב) אלף עלמין
ואוזעזע פרסיא וכלהו עלמין אוזעזע למנפל. אמר
לה קודשא בריך הוּא כ"ף כ"ף, מה אתה עביד הכא, שלא
아버지 בך עלמא. טוב לאתרה האה בך פליה (ישעה י) פלה
ונחרצתה אשטע, טוב לכראסיך והוּי תמן. בההיא שעתא
נפקת מקמיה ותבת לדוכתה.

עלאת את י אמירה קמיה, רבון עלמא, ניחא קפה
למברי ב' עלמא דאנא שירוטא דשמא קדיישא
ויאות לך לمبرי ב' עלמא. אמר לה, כי לך דאנט חקיק
בי, ואנט רשים בי, וכל רעותא דיל' בך סליק, לית
אנט יאות לאתקרא מן שם. עלאת

את ט (תורה מה קנ"ב ע"א) אמירה קמיה רבון עלמא ניחא קפה
לمبرי ב' עלמא דאנט בי אתקריאת טוב וישראל.
אמר לה לא אבורי בך עלמא דהא טיבך סתים בגוּה,
וצפון בגוּה, הדא הוּא דכתיב, (תהלים לא) מה רב טובך
אשר צפנת ליראיך הוּאיל וגבייז בגוּה לית ביה חולקא
לעלמא דא דאנא בעי לمبرי, אלא בעלא (שמות קנ"ב א)
דأتي. ותו דעל דטובך גבייז בגוּה יטבעון טריין
דהיכלא. הדא הוּא דכתיב, (אייה ב) טבעו בארץ שעירה.
ותו דז' לקבלך וכד תתחברון כחדא הא ז' ט, ועל דא
אתוון אלין לא רשיםין בשבטין קדיישין.

מיד נפקת מקמיה. עאלת את זו אמרה קמיה רבון עלמא, ניחא קמד למרי בי עלמא, דברי ביטרין בניך שבת דכתיב, (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו. אמר לה לא אברי בה עלמא דאנט אית בה קרבא וחרבא דשננא ורומחא דקרבא בגונא דנון. מיד נפקת מקמיה.

עאלת את זו אמרה קמיה רבון עלמא, ניחא קמד למרי בי עלמא, דאנא את משמד. אמר לה ואו אנט זה די לכוון דאתון אתוון דשמי דאתון ברזא דשמי וחקיקין יגלי פין בשמי ולא אברי בכו עלמא.

עאלת את ד ואת ג אמרו אוף הבי, אמר אוף לוון די לכוון למחיי דא עם דא דהא מסכניון לא יתבטlion מון עלמא וצרכין לגמול עמהון טיבו. דלא'ת איה מסכנא, גימ"ל גמול לה טיבו, לא תתפרשן דא מן דא ודי לכוון למיזון דא לדין.

עאלת את ב אמרה ליה, רבון עלמא, ניחא קמד למרי בי עלמא, דברי מברכאנ לך לעילא ותטא. אמר לה קידשא בריך הוा, הא ודי בה אברי עלמא ואת תהא שירוטא למרי עלמא.

קיימת את א לא עאלת. אמר לה קידשא בריך הוा אל"ף אל"ף למה לית אנט עאלת קמאי כשר